

ved det, fordi det forekommer mig, at hele det Spørgsmaal, som her ligger for, slet ikke har været Gjenstand for en saa indgaaende Overveielse, som jeg anser for nødvendig, og fordi det i det Hele er et uheldigt Tidspunkt at ordne denne Side af Sagen paa, inden endnu Kjøbstæderne ere traadte ind i Fællesskabet. Det har jo hidtil stadig været Forsudsætningen, at Spørgsmaalet først skulde afgjøres, naar den kjøbenhavnske Anstalt gik over til Staten. Det forekommer mig i øvrigt, at det Standpunkt, som baade Lovforslaget og Flertallet har indtaget i denne Sag ved at gjøre Sindsfygepleien til et Statsanliggende, gjør det lidt uforklarligt, at man fremdeles efter § 2 vil kræve en særlig Betaling af Sindsfyge, der er hjemmehørende paa Færøerne, de dansk-vestindiske Der og Grønland, thi naar det er den almindelige Statskasse, der skal betale Understydet, ser jeg ikke, hvorfor disse Landsdele, der jo hvederes Bidrag til den almindelige Statskasse — i alt Fald gjælder det for Færøerne og Grønlands Vedkommende, mindre for Vestindiens — skulle være udelukkede fra at nyde det samme Beneficium, som det øvrige Land faar ved denne Lov. — Det Forslag, som Flertallet har stillet om at indsætte en Begrændsning af 10 Aar, er mig ikke ganske klart, i alt Fald ikke saaledes som det nu ligger formelt for. Jeg kan nemlig ikke se rettere, end at, naar man i Lovforslagets § 4 indstuder de Ord „inden 10 Aar fra denne Lovs Ikrafttræden“, saa at der kommer til at staa „den i § 3 ommeldte Godtgjørelse ophører, naar Staden Kjøbenhavn inden 10 Aar fra denne Lovs Ikrafttræden til Staten overdrager sin Sindsfygeanstalt, St. Hans Hospital, med Tilbehør og det til Anstaltens Drift hørende Tilliggende“ vil Resultatet blive det, at naar Staden Kjøbenhavn ikke inden 10 Aar, men først efter 10 Aar gaar ind derpaa, vil Godtgjørelsen ikke ophøre, hvilket dog vel næppe kan være Meningen. Dette er jo imidlertid et rent underordnet formelt Punkt, som jeg blot har villet henlede Opmærksomheden paa. For mig stiller det sig derfor saaledes, at medens det desværre er i høi Grad ønskeligt, at der saasnart som muligt tages fat paa Bygningen af en ny Sindsfygeanstalt, er den øvrige foreslaaede Reform noget betænkelig i Dieblicket. Jeg har imidlertid søgt at strække mig saa langt som muligt i Retning af

Smødekommen mod Lovforslaget, idet jeg har ment, at man vel kunde gaa ind paa, at der ikke skulde kræves af Provindserne, hvad den nye Anstalt koster, men at altsaa den hele Opgjørelse blev stød ud. Det har for mig været det ledende Synspunkt, som berørt af den ærede Ordfører, at det ganske vist har sine Betæneligheder at lægge nye Paalæg paa Hartkornet, fordi det næppe kan betragtes nu for Dieblicket som en heldig Basis for nye Stattepaalæg, men jeg ser ikke, at dette i og for sig vil gjøre det paatrængende nødvendigt at lette Hartkornet for de Byrder, som alt paahvile det, og — jeg kan tilløve — sjsjøndt jeg gjerne vil indrømme, at Hartkornet paa mange Steder føler sig trykket og bebyrdet, vidner dog den Beredvillighed, hvormed man forskjellige Steder i Landet forbinder sig til at lægge 10 Kr. om Aaret pr. Tønde Hartkorn for at fremme nye Jernbaneanlæg, ikke om, at Hartkornet er i den Grad overbebyrdet, at en dieblikkelig Lettelse er nødvendig. Jeg vilde derfor finde det meget hensigtsmæssigt, om Spørgsmaalet om den finansielle Reform, Statteformen, blev opsat, indtil der kunde opnaas en større Sigelighed med Kjøbenhavn, og indtil selve det finansielle Spørgsmaal derefter kunde underkastes en mere omhyggelig Overveielse og Drøftelse end den, der i Dieblicket kan ske, da det gjælder om snarest muligt at føre Loven igjennem af Hensyn til den paatænkte Sindsfygeanstalt. Jeg maa derfor anbefale, at man udstuder foreløbig Spørgsmaalet om den finansielle Reform, og kun at vedtage Oprettelsen af en ny Sindsfygeanstalt, hvortil Udgifterne foreløbig udredes af Statskassen.

Sad: Efter det Foredrag, vi nu have hørt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) og forskjellige af de Dplysninger, han fremkom med, vil jeg temmelig kort kunne begrunde det af mig stillede Forslag. Jeg skal da, forinden jeg egentlig berører dette, tillade mig med et Par Ord at beklage, at det ærede Medlem, som er Mindretal i Udvalget, ikke har begrændset sit Forslag til det, som synes at være det, som egentlig ligger ham paa Sinde. Det vilde i det Mindste have lettet mig meget betydelig med Hensyn til at stemme sammen med ham. Jeg sjsjønner ikke, at det